

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 168/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., zastúpeného advokátom Ľubomírom Samuelom, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 188/2013-55 z 19. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2014 doručená sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 188/2013-55 z 19. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 296/2012 zo 7. marca 2013 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na určenie neúčinnosti právneho úkonu (§ 42a Občianskeho zákonníka). O odvolaní sťažovateľa proti uvedenému prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 188/2013-55 z 19. septembra 2013 tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ argumentuje tým, že *„Okresný súd aj krajský súd ako súd odvolací nevyhoveli môjmu návrhu z dôvodov údajnej prekluzie, lebo som návrh podal po uplynutí lehoty na včasné podanie návrhu s poukazom na kúpnu zmluvu, ktorá bola uzatvorená dňa 25. 9. 2013 medzi spoločnosťou V., s. r. o. a odporkyňou, ktorá bola do 23. 9. 2009 jedinou konateľkou a spoločníčkou tejto spoločnosti. Za povšimnutie stojí tá skutočnosť, že od 24. 9. 2009 sa stal konateľom a spoločníkom spoločnosti V. V., ktorý do tej doby vykonával všetky úkony a prakticky on viedol spoločnosť V. s. r. o. Je to známy podvodník medzi podnikateľmi. Ja osobne som s ním dojednával predaj dreva, ktoré som rezal pre V. s. r. o., ktoré tento podvodník predal a peniaze mi nedal. V. V. a odporkyňa z titulu postavenia vo fy V. s. r. o. vedeli o finančnom stave tejto spoločnosti, vedeli, že spoločnosť mi dlhuje za drevené výrobky, ktoré som pre nich zhotovil a aj to, že prevzali peniaze od odberateľa, ale mne odmietli uhradiť fakturovanú čiastku. Odpredajom motorového vozidla sa chceli vyhnúť úhrade faktúr, ktoré som uplatnil a predložil. Predložená kúpna zmluva na motorové vozidlo jednoznačne dokazuje, že nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu zmluvy z predávajúceho (V. s. r. o.) na kupujúceho nastane po prepise predmetu zmluvy. Poukazujem na to, že prepis auta z fy V. na R. S. bol uskutočnený dňa 7. 10. 2009, teda žaloba bola podaná včas v lehote určenej v § 42a ods. 2 OZ. Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu zmluvy dňa 25. 9. 2009 neobstojí Je svojvoľné a porušuje moje základné právo na spravodlivý proces tak, ako to je uvedené v čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a najmä je nespravodlivé v snahe pomôcť odporkyni a mňa poškodiť. V odvolaní, ktoré som podal proti rozsudku okresného*

súdu, sa odvolací súd vôbec nezaoberal otázkou prevodu motorového vozidla z fy V. s. r. o. na žalovanú. Odvolací súd konal svojvoľne, keď vyslovil, že žaloba je podaná oneskorene a to po uplynutí lehoty 3 rokov od vzniku právneho úkonu. Toto rozhodnutie je krajne nespravodlivé, keď neumožňuje rozhodnúť zákonným spôsobom uvedeným v žalobe a v odvolaní, ktoré som podal proti rozsudku okresného súdu.“.

Podľa sťažovateľa „Spôsob, ktorým rozhodol v tejto veci krajský súd, je potrebné hodnotiť ako svojvoľný opomínajúci skutočný účel relevantnej právnej normy a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu mi tento súd odňal právo domáhať sa spravodlivej súdnej ochrany zaručenej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“.

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby o jeho sťažnosti rozhodol tak, že zruší napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa sťažovateľ domáha aj priznania úhrady trov konania v sume 137,97 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (návrhu) ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci, resp. jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol na základe jeho odvolania potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 296/2012 zo 7. marca 2013. Uvedeným prvostupňovým rozsudkom bol zamietnutý návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal určenia, že právny úkon (kúpna zmluva) týkajúci sa prevodu motorového vozidla..., z obchodnej spoločnosti V., s. r. o., ako predávajúcej na odporkyňu ako kupujúcu, je voči nemu právne neúčinný.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ považuje za porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie to, že krajský súd „*v snahe poškodiť ho a pomôcť odporkyni*“ sa vôbec nezaoberal otázkou prevodu motorového vozidla z obchodnej spoločnosti V., s. r. o., na odporkyňu. Svojvoľnosť postupu odvolacieho súdu spočíva podľa sťažovateľa v tom, keď vyslovil, že návrh bol podaný oneskorene po uplynutí troch rokov, odkedy dlžník právny úkon urobil. Sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu zmluvy 25. septembra 2009 neobstojí, keďže prepis predmetného automobilu na odporkyňu bol uskutočnený až 7. októbra 2009, teda návrh bol podaný podľa neho včas, a to v lehote ustanovenej v § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôkazov, s ktorým sa krajský súd stotožnil, boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami podľa čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o skutkové a právne závery, ktoré sú

podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd taktiež nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery, že nejde o prípad uvedený v § 205a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V spojitosti s tým považuje ústavný súd za ťažiskovú najmä tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej krajský súd uviedol:

„Odvolací súd udáva, že navrhovateľ v priebehu konania pred súdom prvého stupňa nikdy netvrdil, ani potom, čo sa súd prvého stupňa oboznámil s vyjadrením odporkyne k veci zo dňa 3. 12. 2012 /v ktorom odporkyňa deklarovala nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu dňa 25. 9. 2009/, ani potom, čo sa súd prvého stupňa oboznámil s dôkazmi a to kúpnu zmluvou zo dňa 25. 9. 2009, potvrdenkou zo dňa 25. 9. 2009 o zaplatení kúpnej ceny 22.000 eur, že vlastnícke právo k predmetu kúpnej zmluvy zo dňa 25. 9. 2009 neprešlo na odporkyňu dňa 25. 9. 2009, ale až 7. 10. 2009. Odvolací súd mal za to, že navrhovateľ bol súdom prvého stupňa riadne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP a s poukazom na odvolacie dôvody nejde o prípad uvedený v § 205a písm. a, b, c, d OSP, preto navrhovateľ nemohol túto skutočnosť uplatniť v odvolacom konaní.“

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd preto rozhodol o sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2014